

Krassen van een Gooise kijker

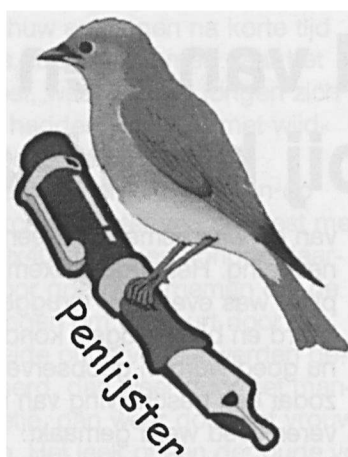
Jaren geleden is een schrijflijster (Turdus scripsi) op de zandbult die wij het Gooi noemen actief geweest. Dit familielid van mij heeft indertijd helaas het steeds vruchtbaarder wordende biotoop verlaten. Ik heb zijn plaats ingenomen. Penlijster (Turdus penna) is mijn naam.

Betrapt

Achter de horizon lokt altijd het onbereikbare. Natuurlijk zit de vogel die een pietjesjener wil zien net achter het bordje waarop vermeld staat dat de toegang verboden is. Dereck dacht daar in de Pyreneeën geen last van te hebben. Samen met zijn vogelmaatjes draaide hij daar met de auto vrolijk een geasfalteerde weg op, waarvan de slagboom gastvrij open stond. Het bordje "Prohibido forestal" gaf geen aanleiding te denken dat dit niet was toegestaan.

Enkele kilometers verder zouden de vale, lammer- en aasgieren laag langs de rotswand komen vliegen. Dit door anderen voorgehouden ultieme genot manifesteerde zich inderdaad. Op ooghoogte zweefden de gieren soms in formatie langs. Na het zoet komt het zuur! De slagboom was dicht en daarvoor stond een duister kijkende in het groen gehulde figuur. In rap Spaans produceerde hij klanken die suggereerden dat de heren de regels hadden overtreden. Het getoonde onbegrip maakte geen indruk. Een behulpzame Spanjaard die Engels verstond was bereid om een en ander te vertalen. Er was van de verboden vruchten gesnoept, inrijden was niet toegestaan. Het verweer dat in Nederland gebieden bij open slagbomen bezocht mogen worden was onvoldoende.

De gemoederen liepen hoog op, een boete dreigde en de hulpspanjool kreeg het met de boswachter aan de stok. Uiteindelijk ging de boom toch open

en kon het groepje gaan. De wrok bij de boswachter zat diep. Toen Dereck de man jaren later samen met een assistent op een ander gierenobservatiepunt ontmoette en hen aanbood om door de telescoop te kijken, gaf hij een blijk van herkenning en weigerde het aanbod. Zijn nietsvermoedende hulp maakte daar wel gebruik van.

In het vroegere Bosnië-Herzegovina liepen Wil en de zijnen onbekommerd via brede wegen een boomgaardengebied in. Hoppen, wielewalen, ijsvogels langs de slootjes, van alles om van te likkebaarden hield zich daar op. Tijdens een rustpauze mijmerden de mannen heerlijk in het zonnetje zittend over wat ze nog te wachten stond. Er moest verderop een meer liggen waar dwergaalscholvers zaten. De rust werd wreed verstoord door twee patrouillerende mannen die in gebrekkig Duits en met het geweer in de aanslag beduiden dat toegang hier niet gewenst was. De kolchose, want dat was het, was niet toegankelijk.

Aren was slechter af toen hij in Hongarije bij Bialowieza ondanks waarschuwingen een pad bij de Russische grens overstak. Binnen de kortst mogelijke tijd waren hij en zijn metgezel gepakt. Perestroika en glasnost of niet, urenlang werden zij vastgehouden. Uiteindelijk bleken de grenswachten ervan overtuigd te zijn niet met spionnen te maken te hebben. Na betaling van miljoenen zlotys werd de vrijheid afgekocht. Ook het vogelen in ons eigen land heeft zo zijn restricties. Bij Den Helder zou grote leider Hans ons wel eens een ijsduiker en een kuifaalscholver laten zien. Het zoekwerk in de havens leverde niets op. Zijn conclusie was dat de vogels dan in de havens van het marinecomplex moesten zitten. Het verhaaltje over in Nederland zeldzame vogels die zich verwaardigden de marinehavens te bezoeken bij de wacht aan de poort leverde zowaar de toegang op, maar we moesten ons wel even verderop melden. Hans had geen boodschap aan het melden en reed uit het zicht van de wacht onder gepruttel van de anderen gewoon door.

Bij de laatste haven tegen de Waddenzee aan was het raak. Niets zeldzame vogels, maar een busje met twee potige en hoogst verontwaardigde mariniers. Afspraak is afspraak en dit was geen manier van doen. Het verweer van leider Hans was timide en zwak, hij had de bordjes niet gezien. Onder begeleiding van het busje moest de aftocht worden geblazen.

PENLIJSTER